

Η τέχνη παρακολουθεί τις αλλαγές του τοπίου (Νίκος Ταμουτσέλης, Εικαστικός)

/ [Πεμπουσσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η

επιλογή του παραπάνω θέματος, που αφορά την ανάδειξη των Δεσμών ανάμεσα στις σχέσεις των στοιχείων και συστατικών της ύλης, είναι μια αναζήτηση ανάμεσα σε έννοιες των φυσικών επιστημών, όπου το στοιχείο της τέχνης και τα νοήματα των περιεχομένων, χρησιμοποιούνται για να κατανοήσουμε αυτές τις έννοιες του χώρου, του χρόνου και της κίνησης.

Ανάμεσα σε αυτό που ονομάζουμε Τάξη και Αταξία, Ισορροπία και Ανισορροπία, Δημιουργημένος ή Αδημιούργητος Κόσμος, Εκδηλωμένος και Ανεκδήλωτος χώρος, Ορατός ή Αόρατος τόπος, η αναζήτηση των ποιοτήτων θα αναπτυχθεί με άξονα την ερμηνεία των περιεχομένων των ζωγραφικών κειμένων από το μικρό δείγμα ενός Φλωρινιώτη καλλιτέχνη. Η ανάδειξη αυτών των χαρακτηριστικών από τα ζωγραφικά δείγματα θα λειτουργήσει με βάση την ανάπτυξη των κοινωνικών, των πολιτιστικών και των επαγγελματικών συστημάτων μέσα από την καταγραφή των φυσικών και αρχιτεκτονικών τοπίων στην περιοχή της Φλώρινας. Με άξονα το χωρικό, φυσικό τοπίο και τον ιδιαίτερο παραδοσιακό αρχιτεκτονικό περιβάλλον της Φλώρινας, εντοπίζουμε αυτές τις διαμορφώσεις όπου κυρίαρχο στοιχείο εκτός, από το καταγεγραμμένο χώρο, είναι ο χρόνος και η κίνηση.

Το φαινόμενο της Φυσικής που εξετάζουμε μέσω της Τέχνης, εμφανίζει τη ζωγραφική να λειτουργεί ως το επιπλέον εργαλείο για την κατανόηση και τη δημιουργία ενός φαινομένου μέσα από τη παρουσία ενός συστήματος παραδοσιακών Αρχιτεκτονικών οικισμών στην περιοχή της Πρέσπας και ειδικά των Κορεστίων, το οποίο με την σειρά του βρίσκεται σε μια διαδικασία αποσύνθεσης των δομικών του υλικών.

Η παρουσία της τέχνης εμφανίζεται μέσα από τις ζωγραφικές και σχεδιαστικές διαστάσεις των παραστάσεων, που έχουν ως κύριο θέμα την περιγραφή ενός κόσμου, με κύρια αναφορά στον μικρόκοσμο της περιοχής μέσα από τη κίνηση και τη φθορά που εμφανίζουν τα υποκείμενα, κτήρια άνθρωποι και μηχανές στο χρόνο. Για τη σύγχρονη επιστήμη της φυσικής¹, η έννοια χρόνος δεν υπακούει στον οικείο για τον άνθρωπο διαχωρισμό, εκείνον που αναγνωρίζει στο χρόνο έννοιες παρελθόν, παρόν, και μέλλον.

Η οπτική παρακολούθηση αυτού του φαινομένου δεν είναι εύκολη δια γυμνού οφθαλμού, αλλά είναι μια βιωματική διαδικασία που γίνεται σταδιακά από τη μεριά του καλλιτέχνη, ο οποίος δεν κάνει τίποτα άλλο από το να παρατηρεί την εξέλιξη ενός τοπίου. Ένα αρχιτεκτονικό σκηνικό που υποβάλλεται σε μια σειρά από δημιουργικές κατά τα άλλα λειτουργίες, όπου οι έννοιες της φθοράς, της αποσύνθεσης, της αποδόμησης, και της αταξίας μέσω μιας άορατης για τον άνθρωπο κίνησης, έχουν ενεργοποιηθεί για να δημιουργήσουν τις νέες διαμορφώσεις ενός χώρου και ενός νέου φυσικού τοπίου που το μελλοντικό κυρίαρχο στοιχείο, θα είναι η ισορροπία και η αναδημιουργία ενός καινούργιου φυσικού χώρου στο πέρασμα του χρόνου. Άλλωστε ο χρόνος δεν είναι απλά ένα στοιχείο, το οποίο συνέβαλε ο άνθρωπος για να εξυπηρετήσει τους βιολογικούς του ρυθμούς μέσα από τις παραγωγικές και κοινωνικές του ανάγκες, αλλά είναι μια αρχέγονη ουσία², η οποία σε συνδυασμό με την ενέργεια και το χώρο καθορίζουν τη γέννηση, την ύπαρξη και το θάνατο όλων των όντων αλλά και των στοιχείων που περιβάλλουν τα ίδια τα όντα.

Η χρήση των φυσικών υλικών, το νερό ο αέρας συνετέλεσαν ώστε αυτές οι αρχιτεκτονικές δημιουργίες να αποτελούν μέχρι σήμερα, δείγματα μιας παραδοσιακής διαδικασίας δημιουργίας προτύπων για την εξέλιξη και τη μετάδοση ειδικών πληροφοριών που έχουν σχέση με τη χρήση φυσικών υλικών, ικανά να χρησιμοποιηθούν ως πρότυπα για την ενίσχυση των κατασκευών σε σύγχρονα οικοδομήματα.

[συνεχίζεται]

Πηγή: Physics News 18, “ΧΩΡΟΣ – ΧΡΟΝΟΣ – ΚΙΝΗΣΗ: Η Αναζήτηση των Δεσμών των Φυσικών Επιστημών με την Τέχνη”, Ταμουτσέλης Νικόλαος, Ζωγράφος, Μεταδιδακτορικός Ερευνητής Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας.